

За него кжща да сградятъ,
Кжща — гробница вѣковна,
За нази всичко да остане,
Та широко да ни стане.“
Катъ чу Петъръ тѣзъ думи,
Тежка му жалба припадна,
Жално си викна, заплака
Надъ братово тѣло студено:
„Проклетъ да е и трижъ клетъ,
Който си за стока задилѣй,
А си за братецъ не милѣй,
Че братецъ билъ потрѣбенъ
За въ лошо врѣме за помощъ.“
Туй катъ Петъръ продума,
Извади ножче буйновче —
Въ сърдцето да се удари.
Тогазъ Павелъ с'свѣщъ подскочи,
Че му ржката улови,
Та си брата запази.
Петъръ си ножче захвърли,
Прѣгърна Павла с'двѣ ржцѣ,
Съ братски го сълзи облива,
Милни му думи хортува:
„Халалъ да ти е, Павле,
Бащино скжпо имане,
Бащини много имоти,
Бащина мжка и стока —
До два ми коня хранени
И двата сиви сокола, —
Салъ живъ бжди за мене,
Както азе за тебе —
Единъ за другъ до гроба.“

Записалъ Г. Пешевъ.